

SÂNGELE TEMNIȚEI

PREFAȚĂ LA CÂNTECE DIN TEMNIȚĂ

În aprigele mele belciuge,
piatra mă-nfulecă, fierul mă suge.
În bezne m-afund, zi de zi, și-n urât,
Întâi pân-la glezne, apoi pân-la gât.

Curând, o să-mi treacă de gură, de frunte,
lespedea temniței, cu gângăni mărunte,
și-am să dispar în grozava ei gușă,
în mugetul ei subteran și-n cenușă.

Dar, hămesit, sub lăcate, chei și zăvoare,
de tine, sălbatic, viule soare,
din carne îmi rup, din dogorâta mea smoală,
aceste cântece în pielea goală,

și-n tine le-arunc, în năpraznice-amieze,
s-alerge, să topăie și să necheze,
slobode, aspre, neșesălate deloc,
ca niște cârlane fugare în stepe de foc . . .

ZĂBRELE

Inimă, - viața plesnește afară
auzi-o, din toate păstăile ei . . .
Aici gem zăvoare și zornăie chei,
oftează la uși drugii grei
și lacătul rage-njunghiat ca o fiară.

Inimă, -soarele-afară se-mbată
și sparge-n beții oglinzi și brățări . . .

Aici, în celule zăcute-n uitări,
soarele pute și stăruie-n nări
ca un hoit într-o groapă uitată . . .

Inimă, - dragostea cheamă și joacă,
afară, cu țâțele goale, pe străzi . . .
Aici, ca strivit sub capacu-unei lăzi,
sângele urlă, năuc, după prăzi
și carnea scrâșnește, buimacă . . .

Inimă, - vremea e gărlă zbârlită,
auzi-o cum curge afară pe scoc . . .
Aici, vremea-i stâncă, giganticu-i bloc
stă peste noi ca un munte de foc . . .

Dă-mi târnăcoape, dă-mi dinamită,
s-o facă să sară din loc !

ZILE

Marți, Vineri, Sâmbătă, Luni,
zile neutre, fără de formă,
ca o ceață enormă,
peste genuni.

Stau în timpul groaznic de gol,
cu tălpile-n vecuri lichide,
ca-n ocean un atol,
bătut de vânturi toride . . .

Marți, Miercuri, Vineri . . . Ce zi o fi oare ?
Săptămâna e-o namilă moartă,
lunile mele nu trec prin calendare,
insula mea nu-i pe nici o hartă . . .

Luni, Joi . . . Toate una ca alta,
cum seamăna balta cu balta,
cum seamănă scaeții din șanțuri . . .
Toate numai lacăt și lanțuri,
numai lacăt și lanțuri.

Bună dimineața, celulă,
noapte bună, zăbrele, -
sparge-v-aș, ca un dulău, în măsele,
rupe-te-aș cu dinții, celulă . . .

Temniță, temniță, turbată cățea,
cum ți-ar da foc inima mea !
Viață, viață de-afară, zăludă,
cum joci în somnul meu paparudă ! . . .

Luni, Miercuri, Joi . . . Duceți-vă dracului,
zile-mpuțite, zile stătute.
De-aici, din gura veacului
cin-să vă numere negrele sute ?

RUGĂCIUNE DIN CELULĂ

Doamne, păzește-mă, Doamne, ai milă . . .
Sunt ca o scorbură veche-ntr-un tei.
În noaptea mea și-a lăsat Amintirea prăsilă
toate năpârcile ei.

Nu mai pot s-o îndur, dezmățata.
Iese de peste tot, din pereți,
și-mi zvârle-n culcuș cu lopata
urzici, și cărbuni și scaeți.

Doamne, nici pieptul, nici ochii, nici gura
nu pot să-i mai rabde pojarul.

Mă zvârcolesc ca pe plită țiparul,
atât de cumplită-i arsura . . .

Seacă-mă, Doamne, de-aduceri aminte,
așa cum seci, vara, puhoaiete,
și nopțile mele aprinse despoaie-le,
cum, toamna, pădurea o despui de veșminte.

Fii și Tu, Doamne, o singură dată,
ucigaș și tâlhar la răscruci :
jefuiește-mi rădvanul meu cu năluci
și strânge-mi trecutul de beregată . . .

Pradă-mi tot cerul, hoțeste-mi toți anii,
cum m-ai fura de arginți și podoabe . . .
Vreau să fiu sterp, cum sunt bolovanii,
și gol cum e stânca pe labe.

Cremene-n mine, -n osândă, -n omăt,
mușchiul tăcerii să mă înece,
furtunile dorului să dea îndărăt,
rupte din piatra mea rece.

FOAMEA

Lacătul a gemut din făptura-i întreagă,
gardianul zăvorul a tras
și-n celulă-am rămas
eu și foamea slăbănoagă.

Singuri stăm față în față.
O văd ca prin ceață
cum se despoaie fără rușine
și țopăie, cu buricul la mine.

Aș omorî cu pumnul, ca pe-o târfă,
năluca-i de oase și piele,
dar brațul ăsta-i șomoioag de cârpă,
și degetele nu sunt ale mele . . .

Terciul muced de mămăligă
în vis a fost parcă.
Dinții încă vor să se-nfigă
în blid și-n lingura bearcă.

Î-aș linge peretelui galbenul lapte,
cu limbă aspră de mătă.
Pernele astea de urdă m-ațâță,
stelele-afară-s ca perele copapte.

Aș ronțai moloz, din unghere,
aș suga un colț de saltea . . .
Deschide-te, sobă, ca o cișmea,
gâlgâietoare de miere . . .

De ce nu se face – așa o lumină,
să văd că-n pragul celulei răsare
Maica Domnului c-o strachină mare,
cu lapte și azimă plină . . .

Doamne, cum s-or ospăta alții :
mormane de carne și pâine . . .
Ah, zodia mea, de fiară, de câine,
cum mi-au spurcat-o sfinții, înalții ! . . .

Beregata mi-e plină de scame,
turbure somnul mi-e numai lipie . . .
Fire-ai să fii, pușcărie,
mămăliga mă-sii de foame !

CUMETRI DE SINGURĂTATE

Dragi prieteni de singurătate,
când celula cu beznă se-ncarcă,
ploșniță sură, guzgane cumnate,
mătușă libarcă.

Și voi, lighioane surate,
păienjeni, păduchi și gândaci,
numai voi, din pereții posaci,
călcați cu inimi de frate
prin orele mele înveninate . . .

Când ghilotina tăcerii pe gât
îmi lasă grozavu-i tăiș,
cumetri, dați buzna cruciș și pieziș,
să țineți mormântului meu deurât.

Sugeți-mi somnul, tristețile
și deznădejdea mea nesătulă ;
dragi camarazi de celulă,
roadeți-mi nopțile, beți-le . . .

Purice, purice, măi, ușurelul vântului,
potcovit cu văzduh, azurat titirez,
uhu, uhu, ploșniță, greaua pământului,
grav calculată ca un burghez.

Și tu, chițorane poete,
aventurier și boem,
și tu, gândac, vagabond pe comete,
complici de-ntuneric, vă chem . . .

Înnoadă, înnoadă, păianjene-n plasă
și pentru mine o lacrimă deasă.
Vino, păduche, vino și bea

sufletul meu, jelaniamă.

Tu, ploșniță, sugemă, sugemă din plin,
măceșul din sânge, spin lângă spin,
iar tu, șobolane, vino să-mi spui
care mi-I gustul oftatului,
și cum miroase – a flori ? a otravă ?-
inimă asta bolnavă.

ȚIGARĂ

Te-ascund în pumn de azi dimineață
și pe furiș pe mângâi adânc,
noaptea-așteptând ca să-ți beau, să-ți mănânc
carnea de văzduh, pădureață.

Și-acuma, când celula mi-I beată
de umbre și lună, ca o livadă,
în mâna în friguri tu tremuri toată,
sălbatică, tânără pradă.

Haină țigară, cerească țigară,
lung, tâlhărește-ți desmierd
pielea subțire de domnișoară
și jocul zvelt ca un cerb . . .

Înfulec pierzaniați brună,
cu foame zbârlită de lup
și-o căldare amară de lună,
fierbinte, îmi spumegă-n trup.

Tutun negru, negru ca părul muierii
vărsat în culcuș, pățimaș,
trezite-n piept, toate lăutele fierii
le zvârcolești subt arcuș ucigaș.

Ptiu, ce osândă, ce porcărie ! . . .
cum năvăleşte inima asta
cu tot trecutul, cu toată năpasta,
cu veninoasa ei vijelie ! . . .

Nu, nu vreau asta, țigară . . .
eu vreau uitarea să mă îngroape,
vreau pâclă groasă, vreau piatră de moară,
pe adormite, vechi ape . . .

Nu vreau să se urce din mine amar,
nici calde furtuni, nici geamăt de orgă . . .
Mă-mpuți cu-amintiri, spurcată mahorcă,
și scuipe și te mușcă și înjur . . .

ÎN FIECE NOAPTE

În fiecare noapte, din spații lichide,
la ușa celulei oprește, gemând, o cotiugă.
Din ea se dă jos, o umbră cu glugă :
-Sunt Amintirea, deschide . . .

O îmbrâncesc, o alung, îi spun ticăloase cuvinte ;
ea râde, mă dă la o parte, nu-I pasă,
mi-ncarcă-n cotiugă anii, și pleacă-nainte,
pe ulița ei somnoroasă . . .

În fiecare noapte, la gratii de fier,
vine Tristețea și lung își întinde,
spre mine, rânjind, zbilțul ei de hingher,
și-n zbilțu-i nemernic mă prinde.

Simt pe grumaz strânsoarea rotundă,
mă zvârcolesc și mă zbat cu smuciri de dulău :

-Slăbește, Tristețe, puțin, zbilțul tău . . .
Dar lațul mai crunt, mai adânc, se afundă . . .

Și-n fiecă noapte, -n celula cu febre,
țunând, uruind, pe vinete șine,
ți-aud, Desnădejde, venind peste mine
trenul tău negru, -ncărcat cu tenebre.

Vagoanele-ți duduie, grele, prin noaptea de-asfalt,
și-aștept, Desnădejde, la cantoane de jale,
și-n fice noapte, c-un țipăt înalt,
hoitul meu blestemat îl arunc subț roțile tale . . .

ZODIE

Noți la rând urmăresc prin vizetă
beznele, beznele, beznele . . .
Odinioară, citeam stelele. Lesne le
buchiseam slovele, scrise pe boltă cu cretă.

Voiam să-mi învăț zodia pe dinafară
și-o visam scrisă cu litere-nalte, citețe.
Credeam că steaua mea e o caleașcă la scară,
să mă ducă, trasă de cerbi, peste râpi și podețe . . .

Cum caută azi ochiul, cu dușmănie,
steaua nemernică și blestemată !
Ce târfă de stea, ce năpârcă spurcată,
cum ar rupe-o cu dinții, din pușcărie ! . . .

Maică, măicuță albă, măicuță bună,
când îmi coseai, surâzând, azur și pieptere,
ghiceai tu zilele mele cu ghiare ?

Maică, măicuță bună,

piciului tău cu părul de lună
îi sărutai mânuțele albe plăpânde,
îi alungai lacrima, negura, pânzile,
și ți-l visai în rădvan de coji de alună,
prinț călărind pe furtună . . .

Acum ți-l rod toate osânde
și temnițele toate, flămânde.

Taică, tăicuțule, taică,
îți amintești de școlarul bălai,
cu bereta lui marinară,
pe care-l duceai, pe subt basm, pe subt rai,
de mână, la școala primară ?

Unchiașule, tu nu știai
că zâmbetul tău se coboară
pe-o ticăloasă osândă de fiară.

Tăicuțule, taică,
feciorul tău se zbate ca o lupoaică,
se zvârcolește și urlă în cușcă,
și zgârie drugii și-i mușcă . . .

O, ce alb era totul, odinioară !
Alb patul cu îngeri, albă școală primară,
albă duminica, albă vacanța,
alb jocul cu țurca, și mingea . . .

Au rămas otreapa și zdreanța,
scuipatul, ocna, funingea.
Și din țăncul vostru, firav ca lumina,
nu se mai vede decât jivina,
jivina din temnița asta turbată . . .

Jeliți-mă, maică și tată.

SÂNGELE TEMNIȚEI

Dacă-mi lipsesc urechea de cimentul celulei,
ascult, ascult
cum sângele temniței, ca un mare tumult,
ca un geamăt abrupt,
curge pe dedesubt,
curge torent de veninuri amare,
ținut în pământ sub zăvoare.

Sângele temniței, prizonier,
gâlgâie-n cruntă durere
pe sub piatră și pe sub fier,
pe sub osândă, pe sub zăcere,
prin subterane artere.

Lipesc urechea jos și-l aud :
uneori fierbe un muget fierbinte,
plânge, plânge în fund de morminte . . .
Alteori țipă, sălbatec și crud
ca o aprigă poftă de viață,
sau șuieră-a ispită răzleață,
cu brânciul ei ațâțător
la jaf, la omor . . .

Sub mării amari bolovani,
cineva urlă de-o mie de ani,
cineva cântă de-un veac,
cineva n-are geamăt, nici leac,
altul cheamă și cheamă,
altul blesteamă,
altul cu-ntreg cuțitul
ucide granitul . . .

Sub marii, amari bolovani,
sângele temniței fierbe de-o mie de ani.
Aud, aud,
cu urechea pe piatra plecată,
gârla lui răsculată.
Îi simt, îi simt
smoala aprinsă, fonta lichidă,
otravă toridă.

Și carnea mea trosnește deodată,
din zăvoare drăcești,
prind mădularele să se deschidă
ca niște uși, ca niște ferești :
-Intră, sânge al temniței, intră,
vino din funduri nepământești,
vino să mă cotopești . . .

Îl chem, îl chem, iar și iar,
și sângele temniței vine,
vine și urcă în mine,
clocotitor de pojar.
Sângele temniței urcă în mine
cu neodihnitul lui zvon,
din fier, din iad, din beton . . .

Și sângele temniței sparge belciuge,
și urcă în mine și muge,
și fierbe și geme și plânge, -
crâncenul temniței sânge.

Și ard cu el, și vuiesc, și mă zbat,
și urlu și sânger, cu fluxu-i turbat, -
și când, pe urmă, roșul torent
se trage din mine, îndărăt, în ciment,
cu sângele temniței greu
mă trag din mine și eu,

și plec cu el, cu grozavu-i șuvoi,
sub ciment, înapoi . . .

CARTE POȘTALĂ

Dragă,
Pe scurt, cum e ordinul, ce să-ți scriu ? Ce să-ți spun ?
Fetița noastră a trecut într-a patra primară ?
Are ochii ca ai tăi ? Tot așa triști ? Cum e afară ?
E soare ? E cer ? E tutun ?

Aici, stau de vorbă cu celula mea pe.ndelete,
o-ntreb de voi, o desmierd, apoi o zgârii, o mușc, o blestem

Câteodată, umbrele voastre pâlpâie pe un perete,
Și-atunci curge aur în ea, ca-n staulul din Vitleem.

Tot așa e noaptea și pe la voi ? Afundă ca hruba,
cu luna ca un stârv spânzurat de-o prăjină ? . . .

De-o să mă ducă la altă pușcărie cu duba,
Nu mai căutați nemernica mea vizuină.

Uită-mă tu, să mă uite fetița. Așa e osânda,
te-astupă cu piatră, te rupe de toate . . .
Nu-l mai așteptați pe tăticu. L-a înghițit ocna, flămânda.

Mai am unsprezece ani și jumătate . . .

ÎNCEPUT DE PRIMĂVARĂ

Îeșim îmbrânciți la corvoadă afară,
dar brânciurile, azi, sunt mai moi.

În aer suspină ceva ce te-nfioară,
parc-ar foșni un seraf peste noi.

Băltoacele se fac mai albastre, mai pure,
și pietrele goale palpită.
Adie miresme de vis, de pădure,
și de femeie iubită.

Sudalmele-acum nu mai par așa crunte,
și gardienii ne-njură,
cu-o rază de soare pe frunte,
cu-n zâmbet pe gură.

Tragem mai leneș căruța prea plină
și-n simple sfințenii de vite,
rumegăm ca și ele lumină
de-amețim de zări bănuite.

O clipă proptiți pe-o lopată, pe-o rangă,
stăm muți cu privirea-nainte.
O clipă inima noastră pare o creangă,
legănând aduceri aminte.

Și iar sub povară urnim cu tristețe ;
și nu știm ce-n drum ne doboară,
osânda pe tâmple, sudoarea pe fețe,
sau, doar, o prea grea primăvară.

Și giontul ne-ndeamnă, sudalma ne-mbie.
Și cum ne tot frângem în mari opintiri,
pe umerii noștri soarele scrie
cruci de lumină subțiri.

Și unu iar cade și iar se înhamă,
și-n crâncena trudă fără-de răgaz,
subțire și moale ca o sfântă năframă

vântul ne șterge chinul pe-obraz.

NESOMN

Sub mine e o plită urizicătoare.
Nesomnul atârnă-n tavan, de cârlige.
Păianjene, -mi sfârâi pe-obraz ca o vâltoare,
ploșniță, mușcătura ta frige.

Fierbe neastâmpărul, vâlvoi, fără diguri,
fără zăgazuri, cu toată năvala . . .
Fire-ați ale dracului, friguri,
și voi, ceasuri groase ca smoala.

Veghea mă arde cu jordii, mă taie,
mă ronțăie până-n ciolane.
Celula năpustește pe mine ciocane,
rângi, fierăstraie.

Ha, gândurile mele ridică spinări
țepoase, sculate, cum au mistreții, -
le-aud cum se freacă de toți pereții . . .
Deasupra mea, jindul ascute frigări.

Iată și pofta dușmancă,
mi-arată șolduri, sparge viori . . .
Din sânii pernii-aș mușca până-n zori,
și din pătura neagră ca o țigancă.

Ah, prinde-mi inima, domnule prim-gardian,
pune-mi-o-n lanțuri, vrea să evadeze,
a fugit printre paznici, a sărit metereze,
bag-o în carceră grea, de catran . . .

Fii atent, gardian, ia măsurii severe,

nu vezi ? prin vizetă mă biciuie-ntruna
aceeași priveliște, o știu de cinci ere :
plopul și luna, iar plopul, iar luna.

Mă, plopule, lumânarea ta, pari o țigară,
așa arzi subțire, drept, fără văpăi.
Și curul domnișoarei luni, ce-obraznic iese-n afară !
Cum l-aș învineți în băta !

VORBITOR

M-au scos din celulă-ntr-o duminică, tată . . .
Oftând veniseși la vorbitor.
Temnița strâmbă juca în jurul meu, beată,
și-n piept ningeau cu fulgi de cocor.

Nu m-ai strâns la piept, tată, nu mi-ai dat mâna
(acest lucru e strict interzis).
Dar s-a făcut tăcere moale ca lâna,
peste noi cădea cerul ucis.

Șoapta ți-a fremătat doar atât : -Măi băiete . . .
Între noi, gardianul sever,
lacrimi înalte, ani groși, și, ca un perete,
osânda cu sârma de fier.

Cum mă priveai ! Îți sta numai pulbere-n față
din odrasla cu zâmbet puțin.
Un chip ticălos fumega, din neguri, din ceață
și din putregaiuri de chin . . .

Dincolo, erai tu : mâna ta veștedă, tată,
ce-mi desena urși de ghiță pe geam.
Obazu-ți sfânt, luminându-mi pe foi, altădată,
sub lampă, când “teme” scriam . . .

Un semn mi-ai făcut, poate a fost mângâiere,
în aer s-a rupt – creangă de lut.
Eu ți-am cules umbra mâinii, ca o părere,
și-n vis m-am plecat s-o sărut.

Tăceam amândoi. Dar, sub tăceri încleștate
sângerau și zvâcneau întrebări.
Le vedeam palpitând ca niște vrăbii împușcate,
cu piepturi umflate de zări.

Întrebau ochii : -Băietate, ce cruntă ursită
spoi cu fiere obrazul tău ?
Răspundea fruntea :-Bătrânule, ocna-i cumplită,
sălbatec sunt, crâncen și rău . . .

Sfios, printre noi umblau aduceri aminte
în vârfuri de pași, ca pe un preș.
Îmi venea să le pipăi năluca fierbinte,
cu mari scuturări de cireș.

Tâmpla căzuse adânc în tăcerea sonoră
plină de vorbe fără de glas . . .
Apoi gardianul : -S-a sfârșit sfertul de oră !
M-am ridicat de la iconostas.

Pumnii mi s-au umflat de țigări de la tine,
tată, ai spus ceva ca un fum,
și Veșnicia cu tunet surpat de ruine,
m-a prins sub molozu-i postum . . .

Gardianul m-a-mpins iar în celula haină,
prin febre să te văd cum pleci,
ducând acasă, de mână, pe străzi, prin lumină,
un băietan cu ochii de rai . . .

CÂNTEC DIN MLAȘTINĂ

Chițorane, chițorane,
noi, din smârcul ăsta crunt,
știm că viața uragan e
și că îngerii nu mai sunt.
Știm, lungit pe trei fotolii,
doarme Dumnezeu, săracul,
într-un rai mâncat de molii
ce s-o da de-a berbeleacul.

Chițorane, basmul cade
și cad rodiile-n hău,
parcă dinții tăi le-ar roade,
rumeguș de fierăstrău . . .
Stăm privind din putregaie
peste noi scaeții sterpi,
pe când visul se juipoaie
ca o piele de pe șerpi . . .

Măi, și, totuși, să viseze
îi stă bine cărnii biete,
făcând tumbe pe trapeze
și pe șubrede cornete.
Din adânc de chin besmetic,
din celule, din morminte,
tot le-am smulge câte-un petic
zilelor cu trup fierbinte.

Tot le-am cere-o mușcătură,
viață, gușterilor tăi,
tot te-am săruta pe gură,
târfă plină de vâpăi . . .
Tu, în găuri și-n dezastre
ne-ai dat brânciuri, și-n băltoace.

Noi, din gemetele noastre,
înnuri crâncene ți-am face.

Ah, cum te-am trozni în brațe,
de la șolduri la călcâi . . .
Dar tu joci pentru paiate,
pui azurul pe momâi.
Stele-arunci ca mingi de tenis
unora ce nu le prind,
burtă-verzi, proptiți în penis,
trec prin crinii tăi, dormind.

ÎNTUNEREC

Se umflă ca marea neguri saline,
mângâi pe coapse goluri rotunde.
Strig, -strigățul Mă caută numai pe Mine,
pipăi, -numai tristul meu sânge răspunde.

În jurul Meu, lumea așteaptă să fie.
Sunt Marele singur, stăpân absolut pe Nimic.
Pentru Mine Vecia dansează, în gol, din buric,
și mă pofteste la neagra ei feciorie.

Tot așa singur în tăceri fără toarte,
o fi fost și Dumnezeu în genunu ;
nici trăznete-n jur, nici furtuni,
nici măcar Moarte.

Trebuie, poate, să suflu duh împrejur,
prin Mine-nceputul cel mare să-nceapă . . .
Întind brațul drept în golul cel pur :
Facă-se cer ! Facă-se apă !

-Viață, arată-te ! Moarte, înhaț-o !

Mișunați, voi, găngăanii, surpați-vă stele ! . . .
Tăcerea sălbatecă numai c-un braț o
culc, îmblânzită, la tălpile Mele.

Sub Mine aud cum se rupe
himenul candoarei supreme . . .
La semnul Meu, celula apare din Vreme,
și viața ei ca un stup e.

Tavanul se freacă la ochi, șoarecii rod,
pereții scâncesc, purecii sar până-n lună,
și Eu Mă plimb peste ei, prin genună,
pe aerianul Meu pod.

Duh sfânt al celulei care palpită,
o cresc ca pe-un cosmos unic . . .
Numai pe tine, Tristețe cumplită,
n-am vrut să te scot din Nimic.

Și, totuși, ești : crești în Mine adâncă,
îți simt și-n carne burghiul rămas,
-ca un cancer năpraznic, care-Mi mănâncă
trupul de Dumnezeu, ceas de ceas.

CÂNTEC DE NUNTĂ

Vără-mi junghiul tău, tristețe,
crește-mi, jale, ca o bubă . . .
Patru gardieni în dubă
m-au tot dus pe căi răzlețe.

M-au tot dus la neagra nuntă,
să mă-ngroape, să m-ascundă,
unde-i negura mai cruntă,
unde-i ocna mai afundă.

Și tu, Temniță-mireasă,
m-așteptai cu masă mare :
numai lacrimi în pahare,
iar în bliduri fiere deasă.

Temniță, miresă slută,
spulbera-ți-ar vântul praful,
c-ai pus moartea cu taraful
să ne zică din lăută.

Sună-ți, diblă, bărzăunul,
a oftare, a jelanii . . .
Stă în capul mesei unul :
lacătul proptit cu anii.

Ah, Boleșnița, lălâia,
cu vin roșu vrea să-nchine !
Foamea, Oftica și Râia
șed la masă lângă mine . . .

Fă, mireaso, fă, spurcato,
ploșnițele ți-s nuntașii ;
sârba nunții mi-ai jucat-o
cu tâlharii, cu viețașii . . .

Și-n celulă-ntins-ai lesne
pat de nuntă și ndrăgire,
doisprezece ani în bezne
să-mi sugi carnea mea de mire.

Doisprezece ani, subt șale
putregaiul să-ți frământ,
și duhoarea gurii tale
să ți-o port în piept mormânt . . .

Cântă-mi, Moarte, din lăută,
zi-mi cântarea cea mai cruntă,
pentru cea mai neagră nuntă,
cu mireasa cea mai slută ! . . .

PROGRAM ZILNIC

La 6, sună-n *poarta-ntâia*
trezirea pentru vizuine.
Ies hoții galbeni ca lămâia,
să-și spele fața prin latrine.

Îi văd, grămezi, în soare lânced,
plecați pe străchini împuțite,
cum hăpăiesc din terciul rânced
ca niște fiare hămesite.

Și eu iau terciul, printre dreve,
și-n ochi îmi ard aceleași lame . . .
Lihnirea asta din ce ev e ?
De câte mii de ani mi-e foame ?

Pe ceafă-mi stă proptit bârlogul.
Lung, scârțâi din ciolane goale,
Și doar Urâtul, șontorogul,
îmi dă, în cârji, mereu târcoale.

Tavanul pururi îl măsor,
el mi-este cerul, orizontul . . .
Sânger de poftă de mahorcă,
trecutu-mi face semn cu ghiontul.

La prânz, m-arunc peste fasole
ca vulturii pe-un stârv ce coace . . .
Sus, dintr-un maldăr de corole

mă vede Duhul Sfânt, și tace.

Afară, zornăie viețașii,
se plimbă-n lanț și-n disciplină,
și, cum prin fier își mută pașii
le sună inima-n rugină . . .

Tu, carcero, și tu, osândo,
pe trup îmi creșteți ca feriga.
La 5, mi-azvârlă mămăliga,
și iar turbez, înfulecând-o.

Și iar rup carnea de pe mine,
să-mi pipăi viața pân-la oase . . .
Apoi, după program, la 6,
La rând, *numărătoarea* vine.

Mă schimbă-n cifră gardienii,
să iasă *număru* –n registru.
Iar țipă lacătul sinistru
și iar mă ronțăie vedenii . . .

Cu beznele mă-nec și spinii
în mari torente nesătule.
Alături, dorm, oftând, vecinii,
și-n somnul lor din vechi celule

miroase-a fân cosit și-a cimbru,
apare-n zâmbet Prea-Curata,
sau ard un phalos – corn de zimbru –
și-un viol mai roșu ca mușcata.

HAINE ROȘII

Haine de temniță, roșii, cu vine ca smoala pe ele . . .
Mi s-au făcut carne pe oase, mi s-au făcut piele.
Din teaca lor vie nu pot să mă smulg și să fug,
fiece mușchi are-un lacăt, fiecă os un belciug . . .

Haine de temniță, haine de flăcări și de noroi,
parcă vin din măceluri și din mocirle cu voi.
Mă văd în băltoace : sunt ca un diavol căzut de departe
din alte tărâmurii, din lună, din vreo cometă, din Marte.

Vărgat ca jivina din jungle virgine,
m-arunc peste mine, sălbatec, în salturi feline.
Cu mlădiere vicleană de ierburi și trestii,
am pânde și lunecări și târâșuri de bestii . . .

Dar, după o noapte de plâns, de nesomn și de febre,
cum stau și privesc dungile voastre-nroșite și negre,
pricep : v-am stropit cu sângele meu din artere
și cu șiroaie de lacrimi și fiere . . .

FECIOR DE HOAȚĂ

În pavilionul de femei, peste noapte,
scrâșnind a născut una din hoațe.
Luna și-a scos țâțele pline cu lapte
și-a vrut să ia pruncul în brațe.

S-au repezit toate hoațele celelalte,
să-nfășure plodu-ntr-o veche broboadă . . .
Șoareci, prin colțuri, se sfătuiau ce să roadă,
afar' mergeau stele pe picioaroange înalte.

Păingi coborau pe sfori să vadă lehuza,
greu duhnea după uşă hârdăul.
Noaptea, în grabă, îşi desprindea dintr-un nasture bluza,
hoaşele cântau în urări : -“Fă, să-ţi trăiască flăcăul !” . . .

Iar tu zâmbeai, făcutule din chiparoose,
fraged născutule în puşcărie . . .
Pe rând te strângeau la piept muieri ticăloase,
să-ţi pipăie zăpada trandafirie . . .

Şi tu zâmbeai, în odaia rău duhnitoare,
prunc al osândeii, odraslă de hoaşă . . .
Zâmbetul ăsta-l vei lua cu tine în via-ă,
nu vei târî doar oftatul ca un lanţ de picioare !

Măine, fecior de târfă ți-or spune unii,
alții și-or aminti c-ai fost născut după gratii.
Trântit la pământ de viscolul galben al lunii,
tu nu-ți vei cunoaște numele tatii.

Poate și tu vei hoți ca maică-ta, mâine,
copilul tău va izbi, într-o noapte cu glugă.
Poate pentru inele, sau doar pentru-o pâine,
temnița lacomă o să te sugă . . .

Sau, poate, vei fi ca un cireș la rusalii,
tânăr și plin de rumene fructe.
Vei pescui din oceanele tale coralii,
și-ai vrea să treci peste veac pe mari viaducte.

Și, poate, vei vrea peste tot să te-mparți, să te dăruie,
să legi chiar și rănile stelelor în alte ținuturi.
Lumina o vei lua de piept ca s-o scuturi,
auru-i greu să cadă în pumnii pricăruie . . .

Și-atuncea vor spune la fel : -“Iată fiul de hoaşă !”

Ți-or pune ca maică-ti fierul roșu pe frunte,
și-n lanțuri și-n brânci te-or aduce temniței crunte,
să te faci bestie, ură și ceață . . .

ȘI-ACOLO SUS, ÎN VĂZDUH . . .

Și-acolo sus, în văzduh, de bună seamă,
temnițe sunt și ocne destule,
și după uși de granit și aramă
zac, ferecate, celule . . .

În spații se-aud, uneori, plânsete-ncete,
noaptea, apar sus pe boltă, dreve de foc,
și ochi osândiți se ivesc la vizete,
lacrimi să verse și nenoroc.

Alteori, zangăt de lanțuri stă să coboare
din slăvi, peste frunțile noastre.
Chei se-nvârtesc în lacăte-albastre
și scârțâie-aeriene zăvoare.

Sunt temnițe sus, ne fac semn, ne dau de veste . . .
Eu stau și culeg depărtatul lor zvon,
și parcă zăresc dupăgratii celeste
surâsu-ți, Cervantes, și tifla-ți, Villon.

Sunteți acolo, verilor, fraților,
în carcere strâmte, de nestemate . . .
Salut, smintiților splendizi, salut deșuchiaților,
Ave, nălucilor întemnițate !

Încă și-acolo, pentru păcatul cel mare,
jupânul secol vă bate cu pietre ?
Și-acolo vor să te suie în spânzurătoare,
Vere François, ilustru cumetre ?

Sau, stând sub zăvoare, sublime pramatii,
Villon și Cervantes, dragi derbedei,
puneți celulele-n strung și, prin gratii,
aruncați Europei scânteii ?

Poate în temniță, sus, faceți aur sintetic,
- alchimistul Cervantes, pungașul Villon –
v-o fi învățat meșteșugul tot un eretic :
Maistorul Vis, iscusitul Patron . . .

Sunt temnițe sus și sunt carcere-nchise.
De-acolo, din nori, haimanale divine,
dați lumii cu tifle, fabricați paradise,
sau, frați de păcat, lăcrimați peste mine.

Da, noaptea târziu, plângeți și voi la zăbrele.
Atunci, din celula-mi lumească scot palmele-afară,
lacrima voastră de flăcări să-mi cadă în ele
și să se facă inel, ori brățară . . .

LIBERTATE

Veacuri, lungit, țepăn pe spate,
rumeg vedenia ta, Libertate.
Sălbatec, îți ling flacăra, aurul,
ca sarterea în bulgăre, taurul . . .

Zănatec ți-e, Libertate, strigoiiul,
când joacă pe spinii mei tontoroiiul.
E-un joc îndrăcit de călușari și de iele,
pe dumicatele mele,
pe somnul meu de vitriol,
pe arșița cu care mă scol.

M-acopăr cu pătura, cu rogojina . . .
Îmi arzi întunericul, îmi frigi lumina.

Când stai în mine, amară și groasă,
ca drojdia de cafea în ceașcă rămasă,
când mi te pipăi, prin febrele mele,
subțire în glezne, dulce la piele.

Ah, cu ce foame fecundă-aș pătrunde
între coapsele tale rotunde . . .
Cum ți-aș intra în amiezele-ți vaste,
ca un cuțit între coaste !

În visteria ta zăvorâtă
vreau să răzbat cu dinamită.
Hămesit după tine, de zile, de ani,
te-aș sparge ca pe-o casă de bani.
Cu gură de lup, cu șperacle, cu chei, cu unelte,
te-aș jefui de fulgere zvelte !

Cumplit te mai vor, Libertate,
poftele mele-ațâțate ! . . .
Din talerul tău plin cu smaragde fierbunți,
aș îmbuca, mârâind printre dinți
ca o lupoaică turbată
sfâșiiind un hoit de mânzată . . .

Și, totuși, ce teamă zbârlită și stranie
de tine mă prinde, sfântă pierzanie !
Mi-e teamă de toate exploziile tale,
mi-e frică de grindina bucuriilor goale.
Mi-e frică de puhoaietele lor revărsate,
de trăznete tale, o, Libertate ! . . .

Atât de crunt te râvnesc, că mi-e groază
să nu mă, strivească enorma-ți amiază.

Mi-e frică de teribilu-ți soare
să nu mă omoare,
să nu mă îngroape de viu, sub mormane
spăimântătoarele lui uragane . . .

Strâng pleoapele . . . Liber, afară,
cu nările-n vânt ca o fiară.
Liber, ca o sălbăticuie,
în păduri, în orașe, în uriașa-ți minune,
liber, sub lavele tale toride . . .
Libertate, văzduhul tău m-ar ucide !

Nu, n-am să pot îndura, Libertate,
năpraznica ta voluptate.
Domnilor paznici, opriți-mă-aici,
în celula mea cu urzici,
în somnul meu cu vitriol,
în mlaștina mea, în nămol.
Trageți zăvorul puternic, încuiați lacătul bine . . .
Libertate, mi-e frică de tine.

TOAMNA ÎN TEMNIȚĂ

Toamnei, în temniță, nu-i vedem lămpile-aprinse.
Adulmecăm doar mirosul ei bun ca aburul ciorbii,
și-o pipăim pe-ntuneric ca orbii,
printre zăbrele, cu mâinile-ntinse . . .

Toamna, în temniță, n-o vedem niciodată.
Dar noaptea-auzim cum tușesc celule, alături,
și-o simțim lunecând ca o cățea mare, roșcată,
momită să lingă sângele cald, vomitat de sub pături.

Ziua, poate ni-i dor de parcuri fastuoase
cu steaguri de purpură și steme regale . . .

Seara, -ascultăm șiruind bznrițe negre în oase,
și-om muri fericiți într-un pat alb prin spitale.

Toamna, în temniță, n-o vedem niciodată,
o pipăim ca infirmii, o mirosim ca dulăii . . .
O, de-ar intra printre gratii, o frunză incendiată,
i-am duce la buze pâlpâirea văpăii,

apoi am pune-o în piept și-am scoate inima afară,
și inima veche ploii i-am da-o, s-o ia și s-o joace
prin mahalale uitate și pe maidane sărace,
unde, desculți, anii noștri în bile jucau, odinioară . . .

CÂND VOI MURI

Când voi muri în temnița asta spurcată,
strivit de strigoii celulei și de milenii,
or singur punându-mi o sfoară de beregată,
în moartea mea nu vor fi duioșii, nici sfințenii.

Nici un heruv nu-mi va fi lunecat peste față,
morții să-i dea împăcare, surâs și blândețe.
Îngerii mei au fost osândiți la ocnă pe viață,
sau spânzurați, ca hoții, prin piețe.

Obrazul în scârbă mi-o fi împietrit și-n dezgusturi,
trupu-ntreg o să-mi stea rășchirat ca o ghiară.
Din inimă s-o ridica o mireasmă amară
De foare de soc, de cucută, de brusturi.

Și ura, în ochi, mi-o-mpietri șfichiuri de negre curele,
obrazul lumii să-l fulgere ca o biciușcă.
Dinții rânjiți părea-vor că rup și că mușcă
Din toate năpastele mele.

Și mâinile parc-or sta gata de trânta cea mare,
cu pumnii grei să izbească-ntr-un piept de furtună,
sau viața s-o prindă de gât și s-o pună
în viața mea, în genunchi, să-mi ceară iertare.

Vânător de silă și ură, leșu-mi sălbatec
nu va fi luminat de raiuri boltite . . .
Cei ce-or intra în celulă, vor merge ca pe jăratec
pe urlatul meu, ca pe cuie, ca pe cuțite.

Și-am să las în celulă o baltă de lacrimi sărată,
și vor aduce căldări, smârcul amar să mi-l strângă.
Zadarnic s-o umple cu plâns găleată după găleată,
Din ciment vor musti lacrimi noi și pereții mereu au să
plângă.

Și-un scuipat, cât mai gros, repezit cuputere-n tavan,
am să las, să-mpietrescă pe veacuri ca stalactita.
Prin el, vreau să-mi țintui de-a pururi ursita,
sus, pe un cer decăzut și dușman . . .

SĂRAC SUNT, DOAMNE . . .

Sărac sunt, Doamne, sărac . . .
Sărac în celulă, sărac întru toate.
Săeac sunt, Doamne, sărac,
și bucuriile Tale-s bogate.

Să mă apropii de ele nu pot, nu mă lasă.
Lihnit sunt și foamea mă taie :
vreau sâmburii ce-Ți cad de la masă,
vreau tot ce arunci la gunoaie.

Din toate minunile Tale,
nu văd o zdreanță, nu pipăi nimic.

Pentru-osânditul calic
ai numai ziduri în pieile goale . . .

Depart, departe, -ntr-o țară-azurată
cu soarele ca o fântână,
Doamne, era un zugrav altădată,
bătrân în bojdeuca-i bătrână.

Sărac era, Doamne, și-n ruga-i neghioabă
cu jind Îți cerea și cu frică,
un sturz sau o mierlă să-i dai în cocioabă,
să-i cânte-n tristețea-i calică.

Ofta după zboruri, tânjea să le-asculte,
să le dezmierde viersul suav . . .
De-atâta vechi dor și oftaturi prea multe,
Pasăre-l porecleau pe zugrav ! (1)

Și nu putea calicul să-și cumpere
un pițigoi, cel puțin, un sticlete . . .
Dar, Doamne, vășele i-ai dat să-și astâmpere
dorul, cu ele, pe un perete.

Și-a prins să-și vășească bordeiul în grabă.
zburau și foșneau cintezoi cântăreți,
grauri de aur ieșeau din pereți,
aripi și cer se vărsau în cocioabă . . .

De ce nu-s și eu ca zugravul sărac ?
De ce nu-mi dai, Doamne, și mie, vășele,
în celula săracă să-mi fac
chipuri și umbre și rândunele ?

O jimblă-aș picta, ca o fată mezină,
aș pune zări de jur împrejur,
și lâng-o cinzeacă de tescovină

aș da o bidinea de azur.

Poate aș ști, ca zugravul povestei,
aur și cer din pereți să deschid.
Poate, din ani, aș scoate chipul nevastei
Și l-aș pune să plângă pe zid.

Și-aș scrie, pe var, și osândeale mele,
să geamă, să ardă, veac după veac.
Din sânge și fiere mi-aș face văpsele . . .

Sărac sunt, Doamne, sărac.

(1) Paolo Ucello, pictor italian din Florența Renașterii.

FRIG

Curge, curge, din nesecate cișmele,
Frigul, Frigul, teribilul frig.
Printre zăbrele dârdâie ziua de țipirig,
drevele clănțănesc din măsele.

Chelălăie lacătul, afară la ușă,
ca o spinare de bivol stă pătura sură.
Inima mi-a fumegat, o vreme, pe gură,
și s-a stins în cenușă.

Mi-e frig, mi-e frig, - vreau să urlu, să zbier,
cu țipăt metalic de fierăstraie.
Țipătu-nțepenește în ger,
ca o momâie de paie.

S-a zgribulit patul, celula e de hârtie,
ghetele-au tremur și mârâit de potâi . . .
Mi-e frig. M-aș vrea opărit cu leșie,

aș mesteca tăciuni, aș bea vâlvătăi.

Peste tot, în ciolane, în vine,
frigul temniței asmute zăvozi.
Zdernțe de piele se deslipesc de pe mine
ca niște hălci de moloz.

Ah, cum mă deșiră grozavele haite,
reci, lucii, colțoase ! . . .
Carnea ar vrea să se vaite,
dar se desface, felii de pe oase.

Degetele mi se rup cu pocnete seci,
așchii de stalactită. Peste picioare,
mi-au trecut camioane, tractoare,
și gleznele mi-au căzut, undeva, într-un beci.

Mi-e frig, mi-e frig, MI-E FRIG, MI-E FRIG !
Aș scrie pe ziduri crunt testament :
-Grijania mă-sii de Frig ! . . .
Sângele scheaună : mi-e frig, mi-e frig,
apoi se scurge jos, în ciment . . .

Foamea, jindul, poftele nu mă mai dor,
mi s-a făcut țurțuri sub piele.
Până și lupii urilor mele
au degerat în zănoagele lor . . .

SPITAL PENITENCIAR (reportaj liric)

“Salonul” este vânăt, și vbineți condamnații . . .

Pedeapsa-i scrisă mare pe foi de observații
și caligrafiată, alătura stă boala.

5 ani, 8 ani sau 10, se-nșiră-n toată sala,
“munci silnice” își varsă plămânii-n scuipătoare,
o “temniță grea” coace zemoase plăgi murdare,
un preventiv scâncește, viețașii îl înjură.
Furiș, mahorca-i scoasă de sub salteaua sură
și fumul se îngroașă cu tusea deopotrivă,
în duh de nădușeală, de iod și de salivă.

Strâmbi, când se-ntorc în pături, bolnavilor le pare
că tot aud un zangăt de lanțuri la picioare ;
când urcă termometrul, în geamăt de vedenii,
văd, parcă, îmbrâncindu-i în dubă, gardienii . . .

Ssst ! domnii medici intră în sălile de-alături,
chiștocurile, supte sălbatec, fug sub pături,
surd mormăind se pleacă severele halate,
peste puroaie scurse și cărnuri îngălate ;
bolnavii-și sug obrazul, gem lung și fiecare
în vorbe stinse spune că-l doare rău și moare,
și toți tușesc ori scuipă, cu spaime de jivine,
“don doftor” să nu creadă că s-au făcut mai bine.

Solemn, “vizita” trece în secții mai departe,
țigările pitite ies din saltele sparte,
și scofâlciți de foame, hoții lihniți așteaptă
să li se-mpartă pâinea cleioasă și necoaptă . . .

II

Seara, vin gardienii, scriind condici grave”ieșiții” și
“prezenții” osândelor bolnave,
Și pun la ușă drugi, năpraznice zăvoare.

Saloanele cu febre par niște cuști cu fiare.

Atunci apar din mâneci vechi cărți de joc jegoase.

Plămânii trag plugare și glume ticăloase,
bolnavii ies din paturi, tiptil, ca din bârloage,
se strâng și râd în grupuri diforme și oloage,
beți de-amintiri scârnave și șoapte-ntărâtate
despre bătăi, sau despre muieri încălecate . . .

Unii-nceștează pumnii și stau așa, scrâșnind,
alții fac socoteala pedegete, cu jind,
cât mai e oare până duminică, să vină
la vorbitor nevasta, cu ceapă și slănină . . .

Barbutul zvârle zaruri și-njurături pe jos, -
și când își stinge becul obrazul ofticos,
târziu, câte-o nălucă tot bâjbâie, pe vine,
să fure pâine-ascunsă sub pernele vecine,
sub pături, hoții tineri se masturbează-n friguri,
și visul – râu de flăcări – se varsă peste diguri . . .

Fetid și putred, somnul miroase-a pansamente,
dar pernele vibrează, prin aripi transparente,
și, unul după altul, nemernicele paturi
fug pe fereastr-afară, în lacrimi și oftaturi
și-n noapte zboară-acasă, la țânci și la neveste,
plutind pe sub acada miresemelor celeste.

COLIND

Hai și noi, hoților, hai apărăgătorilor,
în ceata colindătorilor.
Hai, nemâncăților, prin temnița mare,
sunați din lanțuri urare.

Hai cu colindul, cu plugușorul . . .
Să geamă buhaiul ca dorul,
jalea troznească din bice de foc,

grâul stelelor s-aducă noroc.

Din sângele osândelor, hai, ticăloșilor,
- în zori, la cântatul cocoșilor –
sorcovă neagră să ne croim,
lumea cu lacrimi s-o sorcovim . . .

Hai și noi cu sorcova,
pe sub cer, pe undeva.
Doamne, pe la ușa Ta.

Sorcova, neagra,
cu Râia și cu Pelagra,
cu Lingoarea
țiitoarea,
cu Foamea-mireasa
și păduchioasa,
cu lanțul-boierul
care-și sună fierul,
cu Zăvorul,
domnișorul,
și cu Lacătul-turbatul,
mânca-l-ar bubatul . . .

Cu astea te sorcovim,
pe la noi prin țintirim,
îți cântăm sub rai, haini,
uscați și vâlvoi de spini,
arși de jale și năpastă
ca nucii trăzniți în țeastă,
stătuți și golani
de-o mie de ani . . .

Câte cuie pe casă,
atâtea nopți am plâns cu pucioasă.
Câți gândaci pe sub odăi,

de-atâtea ori am gemut vâlvătăi.

Dar-ar Noul An, la noapte
să ningă fasole și lapte,
să cadă din Rai
tutun și mălai
cât pe boltă stele,
în pozunare lovele,
câte ploșnițe grase
țoale și garoase . . .

Din celule, ca din racle,
Doamne, Îți cerem șperacle,
clești și scule, să troznească
ocna ca o iască,
să-i pleznească fiarele,
să crape zăvoarele,
lacătul să sară,
să iasă hoții afară . . .

Temnița toată, rămână
cu oftica, într-o rână,
cu păingii și chițcanii,
înghiți-o-ar anii ! . . .

Hai și noi cu sorcova,
pe sub cer, pe undeva,
Doamne, pe la ușa Ta.

Pentru vorbele spurcate,
colind și păcate, -
Doamne, Împărate,
cum ești Tu, pe-un tron de sloi,
cam zăltat și cam ciocoi,
nu Te supăra pe noi !

CÂNTEC DE URĂ

Tu, Doamne, ce împreuni în holde
prescura și cu bălegarul,
când ziua caldă ca un șold e
și cu lumina ca paharul,

Tu, Milostivul ; și Tu, Bunul,
ce-n coropișiți pui veninul
și-ngrași cu suc de crini tăunul,
răsfeți urzica și-nalți spinul,

Tu, care ciobănești cerește
Libărcile din dușumele,
Părinte-Sfânt, blagoslovește,
zâmbind, și holda urii mele.

Din cruntele semințe pline,
ale durerii ne-mpăcate
și din gunoaietele din mine,
ea crește-naltă și se zbate.

În smârcul ocnei împuțite
și-n rănilor-mi mereu ferile,
ea-nfige rădăcini cumplite
cu guși grozave de reptile . . .

Celula gălgâie, în noapte,
de seva plânsului ce-ngrașă
hainele tulpini răscoapte
cu pârgă neagră și vrăjmașă.

Aud, ținându-mi răsuflarea,
cum prind, mugind, să se ridice
Amarul, Jalea, Disperarea,
În lungi, însângerate spice.

E-un clocot surd și-o grea foșnire
de lanuri aspre și barbare.
Dă-i suferinței unduire,
dă-i, Doamne, urii mele, soare !

Vreau o recoltă-nveninată,
suflată-n lacrimi și-n aramă . . .
Nu mă-nvăța să iert vreodată,
și rodul urii fă-l să geamă.

Să-i ardă mâna, cu pucioasă,
cui spicul crâncen mi l-o frânge . . .
Din orice paai catran să iasă,
din orice bob să curgă sânge . . .

281

Numărul celulei mele.
Numărul hainei vârgate.
Numărul cheii turbate
intrând în lacăt, scrâșnind din măsele,
ronțăind ciolanele mele
și oasele Veciei uscate.

Numărul meu de fiară.

Numărul care arde mereu
pe cușca mea milenară.
Numărul plânsului meu,
numărul sângelui meu.

Îl simt bătut în piept cu ciocane,
îl simt înfipt în piroane . . .
adânc, adânc, până-n inima-adâncă,

și încă, și încă
mai adânc, mai departe,
până în moarte.

Două sute optzeci și unu . . .
Numărul ca un blestem,
Cu el înfulec tutunul,
cu el hăpăi ciorba, cu el dorm ghem,
cu el scuip flăcări și gem,
cu el fierb în lavă.

Îl văd zugrăvit enorm, cu otravă,
pe somnul meu, până-n stele . . .

Numărul zodiei mele.

Două sute optzeci și unu.
până-n celulă, la mine,
alte două sute optzeci,
de lanțuri, de cuști, de jivine,
zângăne, hăpăie, urlă ca mine, -
alte două sute optzeci
de bestii, cu ghiare haine,
zgârie pietrele reci,
gâtuie viața, ca mine,
rup hălci din aduceri aminte,
mușcă, prin somn, o țâță fierbinte,
se izbesc de pereți ca niște lilieci
sau doar putrezesc înainte,
ca niște morminte ;
alți două sute optzeci . . .

Două sute optzeci și unu.
Numărul cu care mă târâi
prin sângele cuștei, și latru, și mârâi . . .
Două sute optzeci și unu.

Numărul cu care râd ca nebunu',
scriu coapse și sexe pe zid,
și-n fiecă clipăucid . . .

SCRISOAREA TATII

Fiule, fiule, lungă e calea . . .
Ca-n basm pân-la tine sunt mări și țări,
trenuri, păduri, jandarmi și ocări,
și stele ce nu ne știu jalea.

Dorul de tine mi-e așa, ca o furcă
proptită cu dinții în beregată.
Din fundul Aiudului, ochii tăi urcă
pe cer, ca doi luceferi de piatră.

Mănânc : ești în lingura mea. Fac un pas :
șchioapeți alături în fiare.
Aprind o văpaie la iconostas :
cad lacrimile tale din lumânare.

Prin somn, vine lanțul tău, blestematul,
cu mari zornăieli să mă scoale.
- Lanțule, lanțule, lasă-mi băiatul,
Ferecă-mi mie gleznele goale.

Cum să-ți strămut în carnea mea chinul ?
Cum să-ți beau, fiule, osânda toată ?
Plecat peste neagra-i fântână sărată,
seca-i-aș, goli-i-aș veninul . . .

Uneori, noaptea, maică-ta vine,
cu pași de iarbă din țintirim :
- Ia-ți plânsul, bătrânule, și haide cu mine,
temnița-n lacrimi adânci s-o topim . . .

CURGERE

Pe sub timpul de cremene seacă,
curg ca o gărlă împutită și rea.
Sălciile bătrâne s-apeleacă,
- noaptea – pe curgerea mea.

Mă sfășii în stâncile lunilor,
ca vântul de munții cumpliți.
Năpârcilor, zilelor, anilor, căpcăunilor,
mă sugeți, mă bateți, mă goliți . . .

Nu-mi mai umblă prin inimă nimeni,
în somn nici un pas nu mai ninge.
Rar, în zeama neagră de chimen,
lacrima mea se aprinde, se stinge.

Ah, hoitul meu iară și iară
se face moloz pe podele . . .
Mereu fluviul temniței mi-l ia și mi-l cară
departe. În iad sau în stele.

Curge gunoiul meu, curge-ntruna . . .
Vin scâncete lungi din basme, din ieri.
Hoții, la gratii, poftind muieri,
încalecă luna.

HALUCINAȚII

Seara,
când vântul se-ntoarce acasă,
ca un cocon, ca un boier,
în trăsura lui somnoroasă,

l-aștept după drevele mele de fier,
și-acolo, lângă cer,
îl depoi de giubeaua lui de mătăasă.

Cheia troznește în broasca amară,
mă subțiez printre gratii, afară.
Hoții vin în cer după mine,
cu mâinile pe carabine.
Atunci mă reped să-l omor
pe Jupânul luceafăr, pe-acest domnișor
cu juvaere păgâne :

- Dă-mi colierul, Jupâne,
brățările dă-mi, și agatele,
și inelele tale, spurcatele . . .
Punga ta grea de rubine,
zvârle-o, s-o am pentru mine,
și-aruncă aur la toți
ceilalți treizeci de hoți . . .

Și noaptea,
când arde văzduhul sălbatec,
tâlhărescul meu șuier adună
toate celulele cu somn de jăratec.

- Hai, spărgători, împreună,
hai, derbedei, hai golani :
porțile raiului bătute-s cu bani,
și dac-om intra pe ferestre în lună,
în beciul ei de mărgean,
ne-om îmbăta cu trascău și alean.

Iar dincolo, în funduri de somn și de veac,
hoților, ne-așteaptă-n iatac,
ne-așteaptă-o muiere, pe fiecare,
cu pântec de miere și de uitare,
și cu sărutul adânc, ca un lac

IN MEMORIAM

Pe deţinutul sinucis ieri dimineaţă
toţi îl răsfaţă.

Toţi i-ar da o ţigare,
Don-Prim nu-l mai înjură în treacăt,
şi nu mai trebuie lacăt,
nici lanţ de picioare.

O soră sau cumnată,
l-a îmbrăcat în cămaşă curată
şi însuşi Septembrie-i pune
pe piept calda lui moliciune,
ca şi cum ar picura o fântână
de borangic şi de lână.

Acum are tâmpile cereşti,
pline de-o mare dulceaţă,
parcă nu pleacă din viaţă,
parcă intră-n poveşti . . .

Azi, porţile temniţei larg s-au deschis
pentru deţinutul sinucis :
începând de la orele zece
e liber să plece.
E liber ? paznicii se-ncruntară :
Putem să-l lăsăm pe poartă afară ?
Cum, nimeni nu se mai teme
Că osânda şi-a sfârşit prea devreme ?

Vieţaşilor nu le vine să creadă,
toţi se reped la gratii să vadă
cum gardienii din poartă
nu-l îmbrâncesc şi nu-l ceartă,

ci se descoperă mut
că trece un deținut . . .

Temnița auie : Pleacă, pleacă . . .

Iisuse, Tu ai trimis
cotiuga asta săracă
să ia pe cel sinucis ?
Ai loc și pentru noi, condamnații ?
Pentru noi, ticăloșii, scuipații,
gunoaiele, lepădăturile,
se mai îndură Scripturile ?
În basmul unde-Ți lunecă pașii
e voie și pentru noi, pușcăriașii ?

Deschizi rare ușile stelelor Tale
la pramatii, la haimanale ?
Sau și acolo, la Tine,
sunt lanțuri, gardieni și suspine ?
Sau și-acolo, pentru furi și mișei,
ai gratii, lacăte, chei,
și poate, și-acolo-n celule albastre,
câte-un nemernic din turmele noastre
supără iarăși pe bunul Tată
și, în osânda lui blestemată,
se sinucide încă o dată . . .

CÂNTEC DE HOȚ

*Fă-mi, Doamne, fereastra ușă.
lanțurile nuieluăi . . .*

Bocet de temniță.

Prinde, Doamne, vremea-n palmă
și n-o mai lăsa să doarmă,
dă-o-n grânci de-a berbeleacul

că-mi sunt nopțile cât veacul,
zilele dușmanele,
clipele hainele
sunt ca mărăcinele . . .

Fă-mi, Doamne, fereastra ușă,
cătușele nuielușă,
drevele sfori de mătase
și cheile chiparoase.
Lanțurile arde-le
ca flacăra joardele ;
gratiile când le ating
fă-le ațe de paing ;
chile, neunsele,
să zboare ca frunzele.

Temnița face-o-ai, face,
cât un ou, cât o găoace ;
nici de-a lungul, nici de-a latul,
să nu-ncapă-n ea oftatul.
Poarta mare cu zăvoare
fă-o drum, fă-o cărare,
lacătele de ocale :
bulgări de zăpadămoale,
să vină din cer o ploaie
lacătele să le-nmoaie ;
să răsără soarele
să-ndoaie zăvoarele ;
lacrimile-amarele
să topească fiarele ;
și jalea ca melița
să melițe temnița.

FOAMETE

Foametea zgâlțâie temnița
ca un crivăț de mare turbare.
Viețașii cad din picioare,
sunt numai jind, numai gură,
foame și ură.

Ciciți, pe brânci, într-o rână,
ar mesteca măracini și țărână.
Ochii se-mplântă-n ușa dușmană
ca niște cuțite-ntr-o rană ;
poate tot va să vie
fiertura cu duh de leșie.

Din zori la amiază,
fiara lihnită stă trează,
și când, fumegând, nemernica zeamă
cu abur de mlaștină-i cheamă,
blidele tremură-n mâini
și toată haita de câini
îmbrâncindu-se, gata să cadă,
se-aruncă, gemând, peste pradă . . .

Orice suspin, orice vorbă
mămăligă și ciorbă ;
ciosvârte de pâine ies de pe buze
și crapă în aer ca niște obuze.
Peste zoaie, pestew gunoaie,
strigoii strâmbi se-nconvoaie ;
pentru o umbră de praz,
ghiara se repede-n grumaz ;
pentru un puregai de cotor,
pumnul face omor . . .

În supa turbată,
holbată veșnic în beregată,
pofta crâncene se coc . . .
Ca un trăznet de foc,
pântecarița rupe din șale
despică, sugă, jumoale.
Măcel par latrine și zahanale.
În duhori ticăloase, pe vine,
gându-nfulecă hartane haine,
sfârtecă, -nghite, sfâșie
hălci nălucite de carne vie . . .

Noaptea-n celule de fier, tâlhărește,
Foamea scrâșnește, pândește,
pe carabină, la drumul mare,
și cere Mâncare !

Zilnic, sub pietrele reci,
pe masa de tablă din beci,
alt stârv, ca un vultur năpraznic,
se pregătește de praznic :
cu pliscul, cu ghiara, stă parcă s-apuce,
taine și bezne să-mbuce.

Așa, încleștat și fugit de osândă,
hoitul din pivniță rânjește la pândă,
sălbatec, cu dinții, cu mâinile bete,
mușcă din moarte cu sete . . .

MOLIMĂ

Dintr-un păduche, dintr-un grăunte,
ne-a crescut pân'la piept, pân'la frunte,
și-acum spumegă, muge și tună,
ca o vâltoare nebună . . .

Prinși în șuvoiul molimei sure,
supti ca de-un lacom nămol,
luptăm cu-ndârjire să nu ne fure
vâlvoiul fluviu de vitriol.

Ieri noapte, as'noapte
torentu-a cărat dintre noi trupuri coapte,
răscoapte, răsfierte în smoală,
în venin și în boală.

Torentul încă mai cară
pe unii până diseară :
pe mine, pe tine, pe el . . .
Măcel fără sânge și fără oțel.

Spaima ne-a umflat coastele,
ne-a dilatat piepturile,
ne-a lungit brațele,
ne-a ascuțit unghiile,
a pus în noi aprigă vlagă,
și noi, slăbănogii, uscații,
ne-agățăm cu-o ghiară de spații,
cu alta, de-o umbră beteagă . . .

Mâinile noastre se prind
de gratii, de uși, de pereți,
de răgăliile putredei vieți,
de-un fir de păianjen stingher,
de-o stea ce tremură-n cer . . .

Ne-am vrea prin găuri, afund ca sobolii,
să nu ne-ajungă puhoaietele bolii.
Ne-am vrea ca ploșnițele pitite-n zid,
să nu ne zmulgă înecul torid.

Privim încleștați în pândă grozavă
cum gălgâie năpraznica lavă,
plină de hoituri albastre,
prin fața celulelor noastre.

Crunt paznic cu pașii-n pâslari,
străbătând coridoare . . .
Moartea-și târăște picioarele
pe săli, pe subt spaimete mari.
Din strachini, din vânăta zeamă,
morții se strâmbă și cheamă.
O lingură sorbim, de cenușă,
și molima râcăie-afară, la ușă.

Mușcăm din coaja uscată,
și hoituri ne-apucă de beregată.
O dușcă sălcie de apă,
și leșurile au răsfiert în ulcior, ca-ntr-o groapă . . .

Tutunul miroase
a cadavre cleioase.
Palmele noastre duhnesc
a stârv omenesc.

Din perne, din pături, din paie,
urcă un duhnet ca o vâlvătaie
și temnița pute, prin ziduri bătrâne,
a morții de ieri și-a morții de mâine . . .

Și când zgâlțâiți de vedenii, cădem,
în somn ca-ntr-o mlaștină grea de blestem,
din dușumele începe să crească,
întâi cât o boabă de linte,
apoi cât o fiară drăcească
monstru de fontă fierbinte,
roșu, sălbatec, aprins, suind pe perete-nainte,

crâncen, teribil dușman,
trecând prin tavan
ne-ncăpând nicăieri
-nici în văzduh, nici în iad, nici în cer –
fără leac, fără timp, fără loc,
uriașul Păduche de foc . . .

PLIMBARE ÎN CERC

Din moartea noastră-nchisă în milenii
ne scot în curtea hâdă gardienii.
Cu ochii goi și stinși de suferință
ne învârtim într-o circumferință.

Călcăm absenți, - mecanice cadente –
făcând maneuze-acestei penitențe,
reglementar, sub cerul ca o zdreanță
pașim toți, unul după altul, la distanță.

Cu mâini de mort, cu fețe de mumie,
strigoi în uniformă pământie,
în geometria cercului tăcerii,
tăcem, cum ne ordonă temnicerii.

Ce veșted pare-n ziua incoloră
văzduhul jumătăților de oră,
ce sec e basmul lumii și ce slut e
când pașii dau ocol în trei minute.

Cum universul-ntreg încape-n bliduri,
în micul nostru cosmos dintre ziduri
și cum măsura vremii n-o mai bate
decât în rostul pâinii.nfulecate . . .

Azi nu ne pasă dacă mai tresaltă

destinul nostru searbăd ca o baltă,
cum nu ne pasă dacă-i luni sau miercuri,
domesticii geometricelor cercuri.

Ieri, ne sugeau aducerile-aminte ;
azi nu ne pasă de ce-a fost-naainte . . .
cu ochii grei și supti de suferință,
ne-mpleticim într-o circumferință.

PENITENCIAR

Ciorba pute-a mormânt. Uneori, un chip de madonă
plutește în zeama din blid.
Gardienii bombănesc, înjură, ordonă,
crește umbram domnului “Prim” proiectată pe zid.

Speriați de tăceri, trec sfioși condamnații,
ochii aleargă pe jos după mucuri fumate
și după-o coajă uscată de libertate.
Pașii lor nu se aud, calcă prin spații.

Lin traversează nemărgirea,
Șchioapătă-ncet, urmăriți de gardianul sever,
parcă de glezne trag amintirea,
sau, poate, eternitatea de fier . . .

La 5, mămăliga. La 6, ca-ntotdeauna,
închiderea. Lacătul. După zăbrele,
hoții sparg case de bani, sus, în stele,
pumnii toți asasinează luna . . .

Târziu, tâmpla unuia – numai jind, numai dor –
stă de vorbă cu Dumnezeu, sus, la gratii . . .
În visul osândiților e joi, și e vorbitor,
și vin cu țigări nevestele și-odraslele tatii . . .

CUPRINS

Prefață la cântece din temniță	1
Zăbrele	1
Zile	2
Rugăciune din celulă	3
Foamea	4
Cumetri de singurătate	6
Țigară	7
În fiecare noapte	8
Zodie	9
Sângele temniței	11
Carte poștală	13
Început de primăvară	13
Nesomn	15
Vorbitor	16
Cântec din mlaștină	18
Întunec	19
Cântec de nuntă	20
Program zilnic	22
Haine roșii	24
Fecior de hoată	24
Și-acolo sus, în văzduh	26
Libertate	27
Toamna în temniță	29
Când voi muri	30
Sărac sunt, Doamne	31
Frig	33
Spital penitenciar	34
Colind	36
Cântec de ură	39
281	40
Scrisoarea tatii	42
Curgere	43
Halucinații	43
In memoriam	45

Cântec de hoț.....	46
Foamete.....	47
Molimă.....	49
Plimbare în cerc.....	52
Penitenciar.....	53